

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 25849-09-18 ב' נ' ד'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט בן שלו**תובע**

י.ב.

ע"י ב"כ עו"ד אייל גבע

נגד

נתבעת

ה.ד.

ע"י ב"כ עו"ד כרמל מזוז

בעניין הקטינים:

א.ב.

נ.ב.

מיני-רציו:

* אין די בפסק הדין בבע"מ 919/15 פלוני נ' פלוני, או בנסיבות עובדתיות מינוריות, כדי להוביל ל"פתיחתו" מחדש של הסכם גירושין כולל אך בשאלת המזונות.

* משפחה – מזונות ילדים – קביעתם

* משפחה – מזונות ילדים – שיעורם

האב הגיש תביעה להפחתת שיעור מזונות שני ילדיו הקטינים, שאושרו במסגרת הסכם גירושין כולל. הבקשה הוגשה לאור סברתו של האב ששכרה של האם גדל, לאור העובדה שנולדה לו בת נוספת ממערכת יחסים חדשה, ולאור השינוי הנטען בפסיקה לאחר בע"מ 919/15 פלוני נ' פלונית.

בית המשפט דחה את התביעה ופסק כלהלן:

גם אם פסיקת מזונות איננה יוצרת מחסום בלתי עביר מפני התדיינות חוזרת, הרי שמשוכה לא פשוטה ניצבת בפני המבקש לשנות שיעורם. שכן לא בנקל יורה בית המשפט על שינוי בשיעור מזונות פסוקים, כי אם רק במקרים חריגים ולאחר שיוכיח העותר דבר קיומו של שינוי נסיבות מהותי, המצדיק זאת. עסקינן בשינוי אשר לא נצפה ולא ניתן היה לצפותו בעת מתן פסק הדין, ואשר נוצר מאז מתן פסק הדין.

טעמים כלליים וקונקרטיים כאחד אינם מאפשרים לראות בפסק הדין בבע"מ 919/15 לבדו משום שינוי נסיבות המאפשר לבחון שיעורם של מזונות פסוקים מחדש, לאחר שהוכרעו. רק ככל שהוכח שינוי נסיבות עובדתי של ממש, גם אם ברף מתון יותר מזה שהיה נהוג לראותו בעבר, יוכל בית המשפט להוסיף ולבחון את עצם השינוי לאור האמור בבע"מ 919/15. לדברים משמעות מיוחדת מקום בו למעשה מדובר

במזונות ילדים שנקבעו במסגרת הסכם גירושין כולל, שבו גם ערכו הצדדים התחשבנות רכושית של ממש.

אינטרס סופיות הדיון – הטומן בחובו מאפיינים אישיים (לבות הסתמכות האם עצמה על ההסכם) וציבוריים מתחום המדיניות המשפטית – מציב בפני האב משוכה של ממש.

לא ברור מדוע יש עתה לבוא חשבון עם האם, שעה שלכאורה בעת שנכרת ההסכם היא עצמה הסכימה למזונות מינימאליים תוך נטילת סיכון משל עצמה, רק משום שעתה הצליחה להגדיל – ולא רבות – את יכולתה להשתכר.

פסק דין

תביעת אב להפחתת שיעור מזונות שני ילדיו הקטינים, שאושרו במסגרת הסכם גירושין כולל ביום 19.1.17.

רקע כללי ודיוני

1. הצדדים נישאו ביום 16..... מנישואי הצדדים נולדו שני ילדים: א', יליד 2008....; ונ', ילידת 2012..... שני הצדדים יהודים והדין החל הוא הדין העברי.
האם שכירה ועובדת בחברת XX.
האב שכיר אף הוא, ועובד בXXX.
2. ביום 19.1.17 ניתן תוקף של פסק דין בדיון במעמד הצדדים להסכם גירושין כולל בין הצדדים שנערך ביום 1.1.17. ההסכם התייחס למכלול של סוגיות מתחום המשמורת, המזונות והרכוש, לרבות מכר דירה משותפת וזכויות סוציאליות. במסגרת זאת אף נקבעו זמני שהות שוויוניים בעיקרם בין ההורים ובין הקטינים, וכן הוסכם כי האב ישלם סך של 1,400 ₪ לחודש עבור מזונות כל קטין, וזאת על אף הגדרת המשמורת כמשותפת (תה"ס 17-01-31705; להלן: "פסק הדין" ו"ההסכם", לפי העניין).
הדירה המשותפת אמנם נמכרה זה מכבר ואין כפי הנראה מחלוקת כי כל אחד מהצדדים קיבל לידי כ- 460,000 ₪ מתמורת המכר.
3. ביום 16.9.18 הוגשה התובענה שלפני, במסגרתה עותר האב להפחתת סכום המזונות, וזאת לשיטתו לאור סברתו ששכרה של האם גדל, לאור העובדה שנולדה לו בת נוספת ממערכת יחסים חדשה, ולאור השינוי הנטען בפסיקה לאחר [בע"מ 919/15 פלוני נ' פלונית](#) [פורסם בנבו] (מצוי במאגרים המשפטיים; 19.7.17; להלן: "בע"מ 919/15").
4. ביום 10.1.19 קיימתי דיון בתובענה, במהלכו לא הגיעו הצדדים להבנות. לפיכך, ניתנה הוראה בדבר הגשת תצהירי עדות ראשית, שהוגשו מטעם הצדדים.

בדיון מיום 4.11.19 הסכימו הצדדים שהתובענה תוכרע על יסוד החומר שבתיק וסיכומי הצדדים.
סיכומי הצדדים הוגשו, ויש להכריע בתובענה.

תמצית טענות האב

5. האב טוען שחתם על ההסכם כשגמירות דעתו איננה מלאה ותחת מחאה, לאור רצונו בזמני שהות משמעותיים עם ילדיו.

האב נישא בשנית ונולדו להם מאז שני ילדים, ולאור כך הקושי הכלכלי בבית גדול.

האב מספק את כל צרכי הקטינים עת הם שוהים עימו מחצית מהזמן.

שכרה של הנתבעת עלה והוא מגיע לסך כ – 8,000 ₪ לחודש לעומת 6,000 ₪ לחודש עת נכרת ההסכם.

אמנם, שכרו לא פחת והוא עומד עתה על כ- 9,500 ₪ לחודש אולם שכרו הפנוי פחת משמעותית עקב הוצאות משפחתו החדשה.

הרף הנדרש להוכחת שינוי נסיבות מהותי הופחת בעת האחרונה, עד כדי פסיקה דיננית הקובעת כי בעצם פסק הדין [בבע"מ 919/15](#) [פורסם בנבו] לבדו יש משום שינוי נסיבות של ממש המאפשר בחינת שיעור המזונות הפסוק מחדש.

הותרת פסק הדין על כנו יש בו כדי להנציח תוצאה בלתי צודקת ולפיכך יש ליישם באופן דווקני את הדין שנקבע בפסק הדין [בבע"מ 919/15](#) [פורסם בנבו] באופן דווקני בין היתר על פי הכללים והנוסחאות שהוצעו בפסיקה המנחה. זאת, תוך שלשיתו יש לקבוע את יחס ההכנסות בין הצדדים על 55% לטובת האב (9,500 ₪ לחודש) ולקבוע את צרכי הקטינים בממוצע בשני הבתים על סך 1,400 ₪ לכל קטין.

תמצית טענות האם

6. לא הוצגו כל נסיבות מהותיות המצדיקות בחינה מחדש של המזונות.

התקיים דיון שאף כלל הפסקה בטרם אושר ההסכם, וכעולה מפרוטוקול הדיון האם היא שהחליטה לאתר הפסקה לוותר על דרישה נוספת שלה בעניין מזונות הקטינים, הואיל והאב עמד על כך שההסכם ייחתם כמות שהוא.

ההסכם כלל הוראות בדבר מכר הבית המשותף. על יסוד הוראות ההסכם הכולל וסכום המזונות שנקבע אושרה לה נטילת הלוואה מובטחת במשכנתא. יש להביא בחשבון את הסתמכות האם על ההסכם באופן זה.

הולדת ילד נוסף איננה בבחינת שינוי נסיבות מהותי ככלל, שכן חיוב המזונות היה ידוע.

שכרה של האם לא השתנה מהותית ועומד על כ- 6,500 ₪ בממוצע. גם אם שכרה עלה במעט, הרי שאין לבוא עימה חשבון לאור מאמצה לעמוד בכלל ההתחייבויות הכלכליות שנטלה.

לעומת זאת שכרו של האב גדל שכן הוא אף זוכה לרכב לשימוש אישי בשווי של 3,391 ואיננו משלם הוצאות בגינו, וכן מקבל בונוסים ממקום העבודה.

גם פסיקת בתי המשפט לא הכירה ככלל בהלכה שנקבעה בפסק הדין [ב"מ 919/15](#) [פורסם בנבו] כעילה עצמאית לשינוי סכום המזונות.

הדין החל

7. כפי שכבר הבהרתי לא פעם, גם אם פסיקת מזונות איננה יוצרת מחסום בלתי עביר מפני התדיינות חוזרת, הרי שמשוכה לא פשוטה ניצבת בפני המבקש לשנות שיעור. שכן לא בנקל יורה בית המשפט על שינוי בשיעור מזונות פסוקים, כי אם רק במקרים חריגים ולאחר שיוכיח העותר דבר קיומו של שינוי נסיבות מהותי, המצדיק זאת. עסקינן בשינוי אשר לא נצפה ולא ניתן היה לצפותו בעת מתן פסק הדין, ואשר נוצר מאז מתן פסק הדין [בהקשרים אלה השוו, למשל: [תמ"ש \(ב"ש\) 5962-04-14](#) י.י.ני.מ.נ.ב (מצוי במאגרים המשפטיים [פורסם בנבו]; 2.5.16); [תמ"ש \(ב"ש\) 64111-12-14](#) י.י.ני.ש.ד (מצוי במאגרים המשפטיים [פורסם בנבו]; 16.2.17) והאסמכתאות שם].

8. באשר לדין העברי בכל הנוגע לחיוב מזונות ילדים מעל גיל שש שנים, אין חולק כי [ב"מ 919/15](#) [פורסם בנבו] נפסקה הלכה בכל הקשור עם העמדת מזונות בגילאים אלה מדין צדקה על יסוד יכולות השתכרות ההורים, צרכי הקטינים וזמני השהייה שלהם בפועל עם הקטינים, בכפוף לנסיבותיו הספציפיות של המקרה [השוו: [ב"מ 817/18](#) פלוני נ' פלונית (מצוי במאגרים המשפטיים [פורסם בנבו]; 31.1.18), [עמ"ש 14612-10-16](#) (ת"א) פ' ב' נ' ע' (מצוי במאגרים המשפטיים [פורסם בנבו]; 20.12.17)].

יחד עם זאת אף נפסק, כי הלכה זו כפופה לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה, ומאז נפסקה ההלכה אף נקבע, לא פעם, כי "תרגומה" לנוסחאות חשבוניות - שהן בבחינת כלי עזר - איננו העיקר ואיננו מחייב המציאות, לבטח שלא בכל מקרה ומקרה [השוו: [ב"מ 817/18](#) פלוני נ' פלונית (מצוי במאגרים המשפטיים [פורסם בנבו]; 31.1.18); [עמ"ש 14612-10-16](#) (ת"א) פ' ב' נ' ע' (מצוי במאגרים המשפטיים [פורסם בנבו]; 20.12.17); [עמ"ש \(חיפה\) 17309-05-17](#) ג.ט.נ' א.ק (מצוי במאגרים המשפטיים [פורסם בנבו]; 15.6.18); [עמ"ש \(מרכז\) 11623-07-17](#) ז.ש.נ' מ.ש (מצוי במאגרים המשפטיים [פורסם בנבו]; 24.6.18)].

לאור האמור, אדרש לתובענה.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון במכלול המצוי בתיק, הגעתי לכלל מסקנה כי דין התובענה להידחות.

גם אני, כמרבית הערכאות הדיוניות והמנחות, שותף לעמדה לפיה טעמים כלליים וקונקרטיים כאחד אינם מאפשרים לראות בפסק הדין [בבע"מ 919/15](#) [פורסם בנבו] לבדו משום שינוי נסיבות המאפשר לבחון שיעורם של מזונות פסוקים מחדש, לאחר שהוכרעו. רק ככל שהוכח שינוי נסיבות עובדתי של ממש, גם אם ברף מתון יותר מזה שהיה נהוג לראותו בעבר, יוכל בית המשפט להוסיף ולבחון את עצם השינוי לאור האמור [בבע"מ 919/15](#) (השוו, למשל: תלה"מ (נצ') [70679-11-17](#) פלוני נ' אלמונית (מצוי במאגרים המשפטיים [פורסם בנבו]; 7.7.19) והאסמכתאות שם; תלה"מ (ת"א) [45925-04-17](#) פלוני נ' פלונית (מצוי במאגרים המשפטיים [פורסם בנבו]; 26.8.18); [עמ"ש \(מרכז\) 62263-10-17](#) ע.ל נ' ס.ק (מצוי במאגרים המשפטיים [פורסם בנבו]; 17.9.18)].

10. לדברים משמעות מיוחדת מקום בו למעשה מדובר במזונות ילדים שנקבעו במסגרת הסכם גירושין כולל, שבו גם ערכו הצדדים התחשבות רכושית של ממש. שכן כפי שנפסק לא פעם, השיקולים המנחים בעלי דין בעת כריתת הסכמים מגוונים הם, ועל פי רוב גם שיקולים שונים מקטגוריות שונות נשזרים האחד בשני. באופן זה, דווקא כאשר מבוקש לשנות רק יסוד אחד מתוך היסודות הרבים שכורך בתוכו הסכם גירושין כולל, פעמים רבות עצם השינוי הוא שעלול להוביל לתוצאה שאיננה צודקת [לעניין זה השוו: [עמ"ש \(בי"ש\) 43749-05-18](#) ע.ב.ס נ' ס.ב.ס (מצוי במאגרים המשפטיים [פורסם בנבו]; 3.1.19)].

11. ואמנם, גם במקרה שלפני מגלה עיון בהסכם, כי נשזרו בו שיקולים רבים מתחומים שונים. הן תחומי הרכוש עד לקונקרטיזציה של פריטי מיטלטלין שיחולקו בין הצדדים; הן תחום המזונות; והן שאלת האחריות לקטינים וזמני השהות עם ההורים. לא זו בלבד, אלא שההסכם עצמו מלמד כי הצדדים שניהם היו מודעים לכך **שעוד בטרם** ניתן פסק הדין [בבע"מ 919/15](#), [פורסם בנבו] עצם קיומה של משמורת משותפת **השפיע** על שיעור המזונות. שכן אחרת קשה להלום את האמור ברישא לסעיף 67 להסכם, המבהיר "**...מוסכם בין הצדדים כי על אף הגדרת המשמורת כמשותפת, יישא האב בדמי המזונות ההכרחיים של הקטינים הכוללים מדור ואחזקת מדור ... כפי המצויין בהסכם זה...**" (שם).

12. אני גם מקבל את טענת האם שלאור שיעור המזונות שנפסק אף נטלה על עצמה התחייבות בדמות החזרי הלוואה מובטחת במשכנתא ולא ניתן להתעלם מהסתמכותה של האם על המזונות שנפסקו לצורך כך. שכן בניגוד לאב, שגם אליבא דגרסתו בתצהירו הותיר את תקבולי מכר הדירה המשותפת נזילים (וחלק לא מבוטל הימנו עודנו נזיל כעולה מנספח 5 לתצהירו), האם עצמה רכשה דירה בהתחייבות לא מבוטלת תוך עשיית שימוש בהון העצמי שקיבלה כתוצאה ממכר הדירה המשותפת.

13. יוצא, אפוא, כי אינטרס סופיות הדיון – הטומן בחובו מאפיינים אישיים (לבות הסתמכות האם עצמה על ההסכם) וציבוריים מתחום המדיניות המשפטית – מציב בפני האב משוכה של ממש.

14. בנוסף, ובמיוחד שעה שהאב כלל לא עתר לביטול גורף של ההסכם הקובע גם זמני שהות שוויוניים לחלוטין (ולאחר שנהנה ממכר הדירה המשותפת ואף עשה כדבריו שימוש שוטף בחלק מכספי המכר), איני רואה כל נפקות לטענה לפיה חתם על ההסכם "תחת מחאה". עסקינן בהסכם שמקנה גם לאב, ולא רק לאם, יתרונות וחזקה שחתם על ההסכם לאחר בחינת מלוא יכולותיו, צרכיו ואינטרסים שלו. ממילא די לעיין בפרוטוקול הדיון מיום 19.1.17 כדי לגלות כי ההסכם לא אושר כלאחר יד והצדדים עמדו על בקשתם לאשרו גם לאחר שניתנה להם הפסקה.

15. לטעמי, את המשוכה הלא מבוטלת העומדת לפניו, לא חצה האב. שכן שני האדנים העיקריים שעליהם סמך טענותיו – הגידול הנטען בשכרה של האם כמו גם הולדת שני ילדים נוספים – אינם באים כשלעצמם בגדרי שינוי נסיבות מהותי, אף לא קרוב לכך.

16. ראשית, הטענה בדבר הולדת שני ילדים נוספים, היא כפי הנראה הטענה העובדתית העיקרית של האב. גם אם האב הקים משפחה חדשה, הרי שלא ניתן לומר כי אפשרות זו לא היתה ניתנת לצפיה עוד בעת אישורו של ההסכם. האב עצמו אף לא טען כי כושר ההשתכרות שלו עצמו נפגע, כפי שאראה עוד להלן, ואף לא טען דבר באשר להכנסותיה של רעייתו החדשה. שכן דומה שבטיעוניו סמך בעיקר על ההנחה (השגויה מיסודה) שלפיה עליו בלבד מוטל נטל פרנסת התא המשפחתי החדש.

האב ציין בתצהירו כי הוא מעביר מדי חודש כ- 2,000 – 3,000 ₪ לחשבונה של רעייתו וצירף תדפיס אשראי ועו"ש ש של חשבונה, כמו גם תדפיס עו"ש של חשבונו הוא (ראו גם בנספח ג' לתצהיר האב). אלא שאין להנחת המוצא של האב כמו גם להעברות לחשבון רעייתו, תוך הצגת תמונה חלקית בלבד לכל היותר באשר **לפוטנציאל** השתכרותה, כדי לבוא על חשבון כלכלת כלל ילדיו.

זאת ועוד. עיון באותו תדפיס חשבון אף מגלה, כי בניגוד לנטען בתצהירו, שבו טען האב כי מעביר לחשבון רעייתו סך של כ- 2,000 – 3,000 ₪ מדי חודש, ממוצע ההעברות החודשי שביצע בחודשים ספטמבר 2018 עד פברואר 2019 לחשבונה של הרעיה עמד על סך של כ- 1,416 ₪ בלבד (ראו בתדפיס התנועות שצורף לתצהיר האב). גם בכך יש כדי להטיל צל על עמדתו של האב.

כפועל יוצא, איני מוצא לייחס משקל של ממש (לבטח שלא מכריע) לעובדת הולדתם של ילדים נוספים. תוצאה אחרת אף לא תעלה בקנה אחד עם הפסיקה אשר מסייגת נפקות הולדת ילד נוסף לאב רק בצירוף נסיבות משמעותיות אחרות, דוגמת הרעה משמעותית של כושר השתכרותו של האב [השוו, למשל: [ע"א 5478/93 כרמי נ' כרמי](#) (מצוי במאגרים המשפטיים [פורסם בנבו]; 12.12.94)].

17. מכאן לגידול הנטען בשכרה של האם. האם טוענת כי הגידול בשכרה, ככל שהיה, לא היה משמעותי ואין לייחס לכך משום שינוי נסיבות מהותי. האם אמנם צירפה לכתב ההגנה ולתצהירה תלושי שכר מחודש אוקטובר 2017 ועד לחודש ינואר 2019 אולם לא צירפה תלושים מוקדמים לכך, בסמוך למועד עריכת ההסכם (ינואר 2017).

עיון בתלושי שכרה של האם מחודש ינואר 2018 עד לחודש ינואר 2019, מגלה כי שכרה הממוצע לאותה התקופה עומד על כ- 7,900 ₪ לחודש (בהפחתת ניכויי חובה). כאשר מעיינים, למשל, בשכר האם באוקטובר 2017 (כ- 7079 ₪ בהפחתת ניכויי חובה), כתשעה חודשים בלבד מאז נחתם ההסכם, אין מגלים גידול דרמטי מאז ועד הגשת התובענה בשכרה של האם. עסקינן בשכירה העובדת כך נראה באותו מקום עבודה, ללא כישורים מיוחדים. כך שגם אם שכרה של התובעת גדל (בין אם לאור מאמץ מיוחד שלה ובנוסעים בגין מכירות ובין אם לאו), אינני סבור שהגידול בשכרה של האם הוא גבוה ברמה המצדיקה פתיחתו מחדש הלכה למעשה של ההסכם בין הצדדים. הדברים יפים במיוחד מקום עת נכרת ההסכם, לשיטת האב שכרה של האם היה נמוך משמעותית משכרו הוא (ולא עלה רבות על השכר המינימלי במשק), ועדיין הסכימו ההורים שניהם על סכום מזוונות הכולל מדור ואחזקת מדור שעמד על הרף המינימלי בלבד. בנסיבות אלה, לא הוצגה לי תשובה מבוררת מדוע יש עתה לבוא חשבון עם האם, שעה שלכאורה בעת שנכרת ההסכם היא עצמה הסכימה למזוונות מינימליים תוך נטילת סיכון משל עצמה, רק משום שעתה הצליחה להגדיל – ולא רבות – את יכולתה להשתכר.

האב אמנם ביכר לטעון כי לשיטתו עסקינן בגידול בן עשרות אחוזים בשכר. אלא שלא ניתן לנתק את הדיון בגידול בשכר מנתוני הפתיחה של שכר זה, כשיעור עתה. עסקינן בשכר המתקרב אך לחציון השכר הממוצע במשק. כפועל יוצא גם אם נקבל את ההנחה לפיה חל גידול בעשרות אחוזים בשכר האם, הרי שבפועל, גידול זה מיתרגם לכל היותר, כך נראה וכעמדת האם, לכדי כתוספת של כ- 1000 ש"ח נטו לחודש בלבד. במיוחד בנתוני שכר כמפורט לעיל (שאינם על הרף הגבוה), לא ניתן לומר שהאפשרות לגידול בשכרה של האם אף לא היתה צפויה עת נכרת ההסכם.

כפי שעוד אראה להלן, אף לא ניתן להתעלם מכך שהכנסתו הפנויה של האב היא למעלה מפי 1.5 מהאם עצמה, ומשמעות קבלת התובענה עלולה להוביל למצב שבו מחצית מן הזמן יגדלו הקטינים להורה בעל משאבים כלכליים מופחתים – ואין הכוונה לאב.

18. ראינו, אפוא, כי שתי הנסיבות העובדתיות העיקריות להן טען האב, אינן נסיבות שלא ניתן היה לצפותן מראש, ולא ניתן לראות באיזו מהן משום שינוי נסיבות מהותי, אף לא בשתייהן.

אולם בכך לא סגי. שכן בנוסף, מונחות על הכף הנסיבות הבאות, אשר מעמידות בצל של ממש את עמדתו של האב.

19. **האחת**, העובדה ששכרו של האב לא פחת כלל, ולמעשה גבוה כפי 1.5 משכרה של האם. שכן האב לא דק פורתא עת טען ששכרו עומד על סך כ- 9,500 ₪ בלבד.

כידוע, השכר לצורך חישוב כושר ההשתכרות של הורה בתובענת מזונות, נקבע על יסוד שכר ברוטו בהפחתת ניכויי חובה [השוו למשל: **עמ"ש (חיפה) 288488-09-19 ר' ב' נ' ה' ב' (מצוי במאגרים המשפטיים [פורסם בנבו] ; 12.3.20)**].

בהתאם אף נקבע לא פעם, כי יש להביא בחשבון את שווי השימוש ברכב אשר נכלל ברכיבי השכר ברוטו, לשם הערכת פוטנציאל ההשתכרות של אדם, שכן עסקינן בהטבה כספית משמעותית.

כפועל יוצא, כאשר בוחנים את תלושי שכרו של האב (ברוטו בהפחתת ניכויי חובה) מחודש פברואר 2018 ועד לחודש ינואר 2019, מגיעים לשכר ממוצע בסך כ- 12,000 ₪ לחודש, וככלל, כפי 1.5 משכרה של האם.

20. הדבר יפה גם אם נידרש להכנסתם הפנויה של ההורים, לאחר ניכוי הוצאות מדורס הם.

האם משלמת על פי טענתה בסעיף 14 לתצהיר ובסיכומיה כ- 2,500 ₪ לחודש עבור החזרי הלוואת המשכנתא (סכום שכלשעצמו הוא סביר בהחלט בהתחשב בהרכב התא המשפחתי המתגורר עימה ; קרי, כ- 1,500 ₪ עבור מדורה, בניכוי 40% עבור מדור הקטינים). יוצא, שהכנסתה הפנויה בניכוי הוצאות מדורה מגיעה כדי כ- 6,400 ₪ לחודש.

על פי האמור בתצהירו, משלם האב כ- 3,900 ₪ לחודש כשכר דירה. מכך יש לנכות 50 אחוזים בגין השתתפות רעייתו בשכר הדירה, וכשמנכים מהיתרה 40 אחוזים עבור מדור הקטינים, מגיעים לחלקו של האב עצמו בהוצאות מדורו, העומד על סך כ- 1,170 ₪ לחודש. יוצא, אפוא, שהכנסתו הפנויה של האב בניכוי הוצאות המדור שלו עצמו, מגיעה כדי 10,830 ₪ לחודש.

חישוב יחס ההכנסות הפנויות של האב מביא למסקנה כי זו עולה על של האם פי 1.7 (כ- 63 אחוזים מיחס ההכנסות הפנויות המצרפי).

21. אולם נסיבה נוספת הקשורה בתא המשפחתי החדש של האב מעמידה אף היא בצל את טענותיו. שכן הוצאותיו הנטענות של האב לא הביאו בחשבון, לבטח לא די הצורך, את העובדה שלפננת התא המשפחתי החדש אחראית גם רעייתו החדשה.

האב כאמור לא פרש בפני בית המשפט את מלוא תמונת המצב באשר לפוטנציאל השתכרותה של רעייתו. אחד מתדפיסי החשבון שצורפו על ידי האב היה תדפיס תנועות עו"ש בחשבון מספר XXXX, ואני מניח כי זהו תדפיס התנועות בחשבון רעייתו. אלא שלחשבון רעייתו של האב, כפי שציין בהצנעה מסויימת גם בתצהירו, מתקבל מדי חודש סך

של 1,750 ₪ לחודש על חשבון מזונות קטין אחד – סכום העולה על הסכום שהעריכו הצדדים בהסכם לצרכי כל קטין (1,400 ₪ לחודש).

אף לא הוצגה כל ראיה, לא כל שכן הסבר של ממש, מדוע אין רעיית האב ממצה את פוטנציאל ההשתכרות שלה.

בנסיבות אלה, ובהיעדר כל ראיה שתבהיר אחרת, יש לייחס לה לכל הפחות פוטנציאל השתכרות כדי שכר המינימום במשק.

כאשר מביאים בחשבון את האמור, ספק אם יש בשיעור המזונות המוסכם כדי להוות נטל כלכלי המעמד את התא המשפחתי החדש בסיכון, לבטח לא בסכנה קיומית של ממש.

22. כאשר מביאים את מכלול האמור לעיל בחשבון, קשה שלא לסבור כי הנמקותיו של האב דלעיל שימשו למצער ולו בחלקן ככסות לטענתו המשפטית, ולפיה יש ליתן משקל מיוחד עתה לתוצאותיו של [בע"מ 919/15](#) [פורסם בנבו]. אלא שכאמור לעיל, עיקר הפסיקה אוחזת בדעה לפיה אין די בפסק הדין [בבע"מ 919/15](#), [פורסם בנבו] או בנסיבות עובדתיות מינוריות, כדי להוביל ל"פתיחתו" מחדש של הסכם גירושין כולל אך בשאלת המזונות. בנסיבות העובדתיות שלפני אין לטעמי די, על מנת לראות [בבע"מ 919/15](#) [פורסם בנבו] הנ"ל כמשתנה מכריע המוביל להפחתת שיעור מזונות מוסכמים, שנקבעו בהסכם גירושין כולל.

23. גם לו היתה מסקנת אחרת, והייתי מגיע לכלל מסקנה שיש "לפתוח" מחדש את המוסכם בין הצדדים לעניין מזונות הקטינים במסגרת ההסכם הכולל, יקשה לקבל את עמדתו של האב לפיה יש מקום להפחית את סכום המזונות שנפסק. אבהיר.

24. דומה שהאב עצמו לא דק פורתא בהנחתו לפיה יש לייחס לכל אחד מן הקטינים צרכים הכרחיים בשיעור של כ- 1,400 ₪ לחודש. שכן על פי הפסיקה המנחה, כאשר עסקינן בילדים המתגוררים בשני בתים מרכזיים, יש לייחס לקטין חזקת צרכים הכרחיים בשיעור של כ- 2,250 ₪ לחודש לכל הפחות, לא כולל הוצאות מדור [השוו, למשל: [עמ"ש \(חיפה\) 20634-04-18 פלוני נ' פלונית](#) (מצוי במאגרים המשפטיים [פורסם בנבו]; 7.2.19)].

25. בענייננו, אם נייחס לכל אחד מן הקטינים צרכים בשיעור שנקבע לעיל וגם אם נתייחס להוצאה השולית הפוחתת עבור צרכי קטינים כקבוע בהלכת [ורד](#) (ונידרש לאור האמור לצרכים הכרחיים בשיעור של כ- 4,300 ₪ לחודש); ונוסיף על כך גם את הוצאות מדורם של הקטינים בשני הבתים (40% בכל אחד מהבתים ביחס לחלקו של ההורה בהוצאות המדור, 1000 ₪ בבית האם ו-780 ₪ בבית האב), נגיע לצרכים הכרחיים וצרכי מדור בסך כ- 6100 ₪ לחודש. גם לו נניח שלקטינים הוצאות אחזקת מדור דומות בשני הבתים ונעמידן ברף מתון

של כ- 1,000 ₪ לחודש בשני הבתים גם יחד, קשה להגיע למסקנה שסכום המזונות המוסכם, בהתחשב ביחס ההכנסות הפנויות המצרפי גם בראי [בע"מ 919/15](#), [פורסם בנבו] הוא חריג באופן בלתי מידתי.

זאת, במיוחד אם מביאים בחשבון כמפורט לעיל את הפסיקה המורה כי אין בוחנים מזונות גם בראי [בע"מ 919/15](#) [פורסם בנבו] בחישוב נוסחתי בלבד ; את העובדה שהאב הותיר בידיו סכום כסף נזיל לא מבוטל כתוצאה ממכר הדירה המשותפת ; את הסתמכות האם על ההסכם בין היתר בדמות מכר הדירה המשותפת ורכישת דירה חדשה תחתיה לצרכיה וצרכיה הקטינים ; ואת הקבוע לעיל, לפיו האב לא פרש בפני בית המשפט את מלוא התמונה העובדתית באשר לפוטנציאל ההשתכרות של רעייתו ואף התברר שהסכום שמעביר לחשבון רעייתו נמוך משמעותית מזה לו טען.

פועל יוצא של מכלול האמור לעיל הוא, שגם בראי עתירתו של האב לאור הדין לאחר [בע"מ 919/15](#), [פורסם בנבו] לא היה מקום של ממש לפתוח את מכלול ההסכמות שבין ההורים אך ורק לעניין מזונותיהם של הקטינים.

26. סיכומם של דברים הוא שדין התובענה דחייה, וכך אני מורה.

הואיל והצדדים ייעלו את הדיון, יישא האב בהוצאות האם בשיעור מתון, בסך כולל של 3,500 ₪.
פסק הדין מותר בפרסום בהשמטת מלוא פרטיהם המזהים של הצדדים ובאי כוחם.

בזה הסתיים הטיפול בתובענה. המזכירות תמציא העתק פסק הדין לצדדים ותסגור את התיק.

ניתן היום, י' אייר תש"פ, 04 מאי 2020, בהעדר הצדדים.

בן שלו 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)